

צלולה, הבריכה שבה טבעתי

דליה וברמל

בַּלִּילוֹת הַיָּא בָּאָה אֵלַי, מוֹזָה,
נִכְנָסְת לְבֵיתִי כְּמוֹ פּוֹרֵץ מְשָׁלֵם
וּמוֹצֵאת עַל הַמָּטָה אֶת גּוֹפִי.
זֶמֶן-מָה הִיא מְסַתְּכֶלֶת עָלַי,
אוֹלִי בְּאַצְבַּע אֶרְכָּה מַחְלִיקָה
עַל הַמְּקוֹמוֹת הַחֲשׂוּפִים.
וְאִזּוֹ הִיא מִתְפַּשֶּׁטֶת – וְחוֹדֶרֶת אֵלַי.
כָּל הַלֵּילָה חוֹדֶרֶת אֵלַי.
אֵה, אֵיזָה שִׁירִים נוֹלָדִים מְשֻׁנִּינוּ,
אֵיזָה שִׁירִים יָפִים!

מול ציור-קיר רומי בעמק בית שאן

היא ואני על כסאות נצרים
בצהרי אוגוסט האלה,
בתוך הספה שרואים לה הכל,
עדין מזיעים ממעשה האהבה
שפתלה אותנו כאן
(רגע לפני שהגעתי, שימון).
עדין עירמים.
פה ושם איזה קו שמש
חודר את הסכך לגעת בנו,
פה ושם בריזה רכה.
קנקן מים על השלחן הקטן,
סלסלה עם עוד קצת ענבים ירקים.
"זה אמת?"
היא לוחשת בעיניים בוהות
על שדה החטה הצהב ממול.
אמתי לגמרי, אשה שלי,
אמתי לגמרי.

גורדון

צְלוּלָה, הַבְּרָכָה שְׂבָה טְבַעְתִּי.
הִנֵּה הַגּוֹפָה שְׁלִי.
שְׂרוּעָה עַל הַקִּרְקָעִית.
לֵיד סַנְדֵּל, לָבֵן, שֶׁל יְלָדוֹן.
תִּכְף הֵם יַעֲבִירוּ לֵיד וַיִּבְחִינוּ בַּגּוֹפָה.
אֶחָד יִקְפֹּץ מִיַּד לַמִּים.
כִּי תַמִּיד, מִתּוֹךְ שְׁלֹשָׁה אוֹ אַרְבָּעָה,
אֶחָד קוֹפֵץ מִיַּד.
וְאֶחָד יִצְלֵם אֶת כָּל זֶה.
כִּי.
תַמִּיד.
וְרֹאִיתִי אֶת הַכֹּל.
גְּבֵהַ, מַעַל הַצְמָרוֹת,
רֹאִיתִי אֶת כָּל זֶה,
וְאֵין לִי מִשָּׁג לָמָּה זֶה הַצְחִיק אוֹתִי.
כִּמָּה שְׂצָחֻקָתִי.
כָּל לִפְנוֹת הַבֶּקֶר צָחֻקָתִי,
וְקִמְתִּי לִי בַּהֲרֹגְשָׁה נִהְדָּרֶת.
וְהִתְקַלְחֹתִי בַּהֲרֹגְשָׁה נִהְדָּרֶת.